

[C. O. Pedersen.]

vi med det samme sige, at forinden vi kan tage endelig Stilling til det, her foreligger, eller til hele den Reform, Ministeren har bebudet, maa vi have samtlige de Led, af hvilke Reformen bestaar. Vi kan ikke klare os med dette Lovforslag alene eller med Lovforslag om Arbejdsløshed og Arbejdsansvining alene, vi maa have alle de Lovforslag, der er Tale om, saaledes at vi kan se, hvorledes de følger sig ind i hinanden, og faa et Overblik over, hvordan Reformen slutte- lig kommer til at virke. Selv om vi meget vel kan behandle dette Lovforslag — Ministeren skal ikke høre ilde for, at han har fremsat det i Aar —, selv om vi meget vel kan behandle Enkeltheder i det, maa Ministeren ikke regne med at faa gennemført noget af disse Forslag, forinden vi har hele Reformen liggende for os.

Jeg vil gerne føje en Ting til. I sin Fremsættelsestale sagde den højtærede Minister, at Skatteespørgsmaalet havde man skudt ud, Sagen skulde løses i to Tempi, og det er Regeringen for Resten ogsaa inde paa i den Betænkning, der foreligger fra det Udvalg, Socialministeren har nedsat; dèr har Regeringen taget Stilling til Udvalgets Forslag, og det siges dèr, at man ikke ønsker at forelægge de til Planen hørende Skatteforslag sammen med Reformforsla- gene, idet dette vil kunne bringe den sociale Reform i Fare.

Her er den højtærede Minister imidlertid inde paa en Misforstaaelse — det vil jeg gerne sige saaledes, at ingen Misforstaaelse kan opstaa. Thi en hvilken som helst Plan og en nok saa god Plan er dømt til at strande her i Rigsdagen, naar den efterlader et uløst Skatteespørgsmaal paa 26 Mill. Kr., hvilket Beløb det fremgaar, at Ministeren har beregnet Reformen til; thi saa længe man ikke ved, hvor disse Skatter bliver af, ved man overhovedet ikke, hvordan Reformen kommer til at virke. Jeg følger derfor til, at Opfyldelsen af vort Krav om at se samtlige Forslag og ogsaa af vort Krav om at faa Skatteespørgsmaalet løst med det samme kan ikke skydes ud i en uvis, fjern Fremtid.

I den historiske Redegørelse, som den højtærede Minister gav i Indledningen til sin Fremsættelsestale, tog han sit Udgangspunkt i Fattigloven af 1891, og ikke saa lidt af det, den højtærede Minister dèr fremførte, kan man være enig med ham i, bl. a. Spørgsmaalet om Forsørgelsesret og Forsørgelsessted. At dette Spørgsmaals Indviklethed volder Kommunerne mange Vanskeligheder, vil ikke noget Menneske bestride, og hvis det er muligt at bringe en Forenkling i Stand,

der letter Kommunerne, vil det, som jeg allerede har sagt, ikke støde paa nogen som helst Vanskelighed hos os.

Men paa den anden Side maa jeg sige, at det foreliggende Lovforslag i og for sig ikke byder paa saa megen Forenkling. Nu skal jeg ikke bebrejde den højtærede Minister, at der ikke er saa megen Forenkling i det, for det, som jeg forstaa ved den store Forenkling, skal man vel nærmest vente i Forbindelse med Forsørgelsesforslaget; saaledes har jeg forstaaet det. Der er jo ogsaa lidt Forenkling her med Hensyn til Sygekasseloven, det skal jeg senere komme til; jeg indrømmer, at den aarlige Indsendelse af Lister er en Forenklingsbestræbelse, og jeg takker for de smaa Bestræbelser lige saa vel som for de store.

Men det, Befolkningen venter med Hensyn til Forenkling, maa naturligvis komme sammen med den store Forsørgelseslov. For det, der piner og plager Kommunerne, er ikke at holde Rede paa Aldersrentenyderne og Invalidere rentenyderne, nej, det er Alimenterne og alle dem, der er under Fattigvæsenet.

Derfor er jeg ganske enig med den højtærede Minister i, at den Efterreklame, der har været i mange Blade af den socialdemokratiske Presse om dette Forslags store Forenklingsbestræbelser, ikke er ganske berettiget. Det kan være, det kan komme til Efteraaret, men i dette Forslag er der ikke saa megen Forenkling, som mange vil være tilbøjelige til at tro.

Nu har Ministeren jo kaldt dette Forslag for et Forsikringsforslag, og det kan man naturligvis gøre. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen var inde paa, at man her i Landet hidtil havde forstaaet lidt andet ved Folkeforsikring end det, der her foreligger, og det tror jeg ogsaa er rigtigt; jeg er tilbøjelig til at tro, at den danske Befolkning, naar den taler om Folkeforsikring, tænker sig noget ganske andet end det, der her foreligger sammenfattet i dette Lovforslag, som i Virkeligheden ikke byder paa ret meget mere Forsikring end de Love, vi allerede har.

Vi har dog i Øjeblikket Sygeforsikring, vi har Invalidforsikring, og Aldersrenteforsikringen bliver der jo ikke noget af her. Den lille Smule mere, vi faar, bestaar i, at Ministeren tvinger Folk til at gaa frivilligt med, fordi han gør Aldersrente afhængig af, om man har været sygeforsikret og invalideforsikret eller ikke.

Den højtærede Minister siger endda, at det er Folkeforsikring uden Huller. Jeg tror nu, det vil vise sig, at der er Huller i